

words

Agatha Christie[®]

พยานใบ้ Dumb Witness

อรรถ
พิณพงค์
แปล

หากพยานเพียงหนึ่งเดียวคือสุนัขที่พูดไม่ได้
คดีปริศนาจะคลี่คลายลงได้อย่างไร

words
words without boundaries

พยานใบ้

Dumb Witness

อภาธา คริสตี้
เขียน

อรัทัย พันธพงศ์
แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

คู่มือสอนมารยาทที่ผมอ่านเมื่อวันก่อนระบุว่า
เราจะแะไปบ้านคนอื่นหลังหกโมงเย็นไม่ได้
การทำเช่นนั้นถือว่าไม่รู้จักรกาลเทศะ
เพราะฉะนั้นเรามีเวลาแค่ครึ่งชั่วโมงในการทำตามจุดประสงค์ของเราให้สำเร็จ

- อภาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

พยานใบ้

Dumb Witness

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Dumb Witness © 1937 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6740-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตก วัฒนาสัทธวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ

บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์แสนกุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เชยกลิ่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม เกติทิบูล ใหมตดาต, วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร, ศุภิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร วรณพร อาสนวิทยา, ณิชฎารณ์ รัตนสถิตกุล • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ข้าเสียงหวาน, บุรสาร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

คุณพร้อมหรือยังที่จะอ่านหนึ่งในงานเขียนที่ยอดเยี่ยมและโด่งดังมากที่สุดของอากาธา คริสตี้

พยานใบ้ คือนิยายสุดคลาสสิกที่ตีพิมพ์ครั้งแรกตั้งแต่ปี 1937 ซึ่งดึงดูดผู้อ่านทุกยุคทุกสมัย ด้วยการวางโครงเรื่องอันซับซ้อน การเผยกลลวงอย่างชาญฉลาด และบทสรุปที่แสนตราตรึงใจ

นิยายเรื่องนี้ประสบความสำเร็จทั้งในแง่คำวิจารณ์และยอดขายทันทีที่เปิดตัว บทวิจารณ์จากสื่อหลายสำนักต่างชื่นชมความสามารถของอากาธา คริสตี้ ในการบรรยายฉากการตายของเอมิลี ออร์แลนด์ ผู้รักรวยให้ดูสลับน่าสงสัย นอกจากนี้เอกลักษณ์ที่โดดเด่นอีกอย่างของนิยายเล่มนี้ก็คือ การเลือกให้เจ้าบ๊อบ สุนัขพันธุ์เทอร์เรียร์ที่รักของเอมิลี มีฐานะเป็นเหมือน“พยานใบ้”ที่กุมกุญแจสำคัญของการไขคดีในครั้งนี้นั่นเอง

ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา *พยานใบ้* ได้รับความนิยมและเป็นที่ยอมรับมากขึ้นเรื่อย ๆ จนมียอดขายหลายล้านเล่มทั่วโลก ทั้งยังได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ซีรีส์ และละครเวทีอีกด้วย ชื่อเสียงและอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ของนิยายเรื่องนี้การันตีความสามารถและมีมือการเขียนที่ยากจะหาใครเทียบเทียมของราชินีอาชญากรรมได้เป็นอย่างดี

ไม่ว่าคุณจะเป็นแฟนนิยายของอากาธา คริสตี้ อยู่แล้ว หรือเป็นนักอ่านหน้าใหม่ที่ยังไม่เคยลิ้มรสชาติการไขคดีสุดคลาสสิกนี้มาก่อน เราก็ขอเชิญชวนให้คุณเปิดใจลองอ่านนิยายเล่มนี้ แล้วคุณจะรู้ว่า มีนิยายบางเรื่องที่ไม่เคยเก่าไปตามกาลเวลาอย่างแท้จริง

บทที่ 1

คุณผู้หญิงแห่งลิตเติลกรีนเฮาส์

คุณอรรันเดลล์ เสียชีวิตเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม แม้จะป่วยไข้เพียงไม่นาน แต่การเสียชีวิตของเธอก็ไม่ได้สร้างความประหลาดใจใหญ่โตให้แก่ผู้คนในมาร์เก็ตเบซิง อันเป็นเมืองเล็กๆ ในชนบทที่เธออาศัยอยู่มาตั้งแต่ยังเป็นเด็กสาววัยสิบหกปี เนื่องจากเอมิลี อรรันเดลล์ อายุเจ็ดสิบกว่าแล้ว และเป็นสมาชิกคนสุดท้ายของครอบครัวที่เคยมีกันทั้งหมดห้าคน อีกทั้งยังเป็นที่รู้กันว่าเธอป่วยกระเสาะกระแสะมานานหลายปี และเกือบจะลาโลกนี้ไปเมื่อสิบแปดเดือนก่อนด้วยโรคเดียวกับที่คร่าชีวิตเธอตัวเอง

การเสียชีวิตของคุณอรรันเดลล์ไม่ได้สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้ใด หากแต่เป็นเรื่องอื่นต่างหาก ข้อกำหนดในพินัยกรรมของเธอปลูกเร้าอารมณ์มากมายหลายหลาก มีทั้งความตื่นตกใจ ความตื่นตื้นยินดี การประณาม หยามเหยียด ความเดือดดาล ความสั่นหวั่น ความโกรธ และการซุบซิบนินทา โดยทั่ว นานหลายสัปดาห์ หลายเดือนเสียด้วยซ้ำที่ผู้คนในมาร์เก็ตเบซิงไม่พูดถึงเรื่องอื่นใด! ทุกคนต่างแสดงวาทกรรมของตนในเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นคุณโจนส์เจ้าของร้านชำ ซึ่งมีความคิดว่า “เลือดย่อมข้นกว่าน้ำ” ไปจนถึงคุณนายแลมพรี ฌ ที่ทำการไปรษณีย์ ซึ่งเอาแต่ย้ำคำพูดเดิมๆ ที่ว่า “เรื่องนี้มีเบื้องลึกเบื้องหลัง! จำคำของฉันไว้เถอะ”

สิ่งที่เพิ่มอรรถรสให้กับการคาดเดาเรื่องนี้ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า พินัยกรรม

ฉบับนี้เพิ่งจะทำขึ้นเมื่อวันที่ 21 เมษายนที่ผ่านมา ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอีกว่า บรรดาญาติผู้ใกล้ชิดของเอมิลี อรันเดลล์ มาพักอยู่กับเธอก่อนวันดังกล่าวในวันหยุดธนาคารช่วงเทศกาลอีสเตอร์ แล้วจากนั้นก็มีการเสนอทฤษฎีสุดอื้อฉาวกันไปต่างๆ นานา ซึ่งช่วยคลายความซ้ำซากจำเจในชีวิตปกติประจำวันของผู้คนในมาร์เก็ตเบซิงได้เป็นอย่างดี

มีการตั้งข้อสงสัยอย่างชาญฉลาดว่ามีบุคคลหนึ่งรู้เรื่องราวมากกว่าที่เจ้าตัวเต็มใจจะยอมรับ บุคคลผู้นั้นก็คือคุณวิลเฮล์ม ลอร์สัน คนดูแลคุณอรันเดลล์ อย่างไรก็ดี คุณลอร์สันประกาศชัดว่าเธอเองก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกันคนอื่นๆ นั้นแหละ เธอยังประกาศอีกด้วยว่า เธอตะลึงงันเช่นกันเมื่อมีการอ่านพินัยกรรม

แน่นอนว่าหลายคนไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่ไม่ว่าคุณลอร์สันจะรู้หรือไม่รู้เรื่องตามที่ประกาศไว้ ก็มีเพียงสตรีผู้ตายคนเดียวเท่านั้นที่รู้ความจริง ทว่าเอมิลี อรันเดลล์ ตัดสินใจชอบทำอะไรโดยไม่บอกกล่าว แม้กระทั่งกับทนายความส่วนตัว เธอก็ไม่เล่าแรงจูงใจเบื้องหลังการทำพินัยกรรมให้ฟัง เธอพอใจที่จะทำตามใจปรารถนา

การสงวนท่าทีเช่นนั้นบ่งบอกถึงอุปนิสัยสำคัญของเอมิลี อรันเดลล์ ไม่ว่าจะเป็นมองในแง่มุมใด เธอก็คือแบบอย่างมาตรฐานของคนรุ่นเดียวกัน เธอมีทั้งความดีและความร้ายอยู่ในตัว ชอบใช้อำนาจเด็ดขาดและมักจะข่มคนอื่นแต่ก็ใจดีมาก เป็นคนปากร้าย แต่มีน้ำจิตน้ำใจ ภายนอกดูนุ่มนวล แต่ภายในหลักแหลม เธอพูดจาข่มเหงมิตรสหายหลายคนอย่างไม่ปราณีปราศรัย แต่ก็มีน้ำใจกับพวกเธออย่างยิ่ง อีกทั้งเธอยังยึดมั่นในวงศ์ตระกูลอย่างแรงกล้าด้วย

ในวันศุกร์ก่อนวันอีสเตอร์ เอมิลี อรันเดลล์ ยื่นสั่งงานคุณลอร์สันหลายอย่างอยู่ในห้องโถงของลิตเติลกรีนเฮาส์

เอมิลี อรันเดลล์ เคยเป็นสาวสวย และเวลานี้เธอก็เป็นสตรีสูงวัยที่ยังดูดี แผ่นหลังตั้งตรง กิริยาท่าทางกระฉับกระเฉง ผิวพรรณสุขภาพดี

ออกเหลือเป็นเครื่องเตือนความจำว่า เธอกินอาหารมันๆ โดยที่โรคเกาต์ไม่กำเริบไม่ได้

คุณอรรันเดลล์กำลังพูดว่า

“เอาละ มินนี่ เธอจัดให้พวกเขาพักที่ไหนกันบ้าง”

“เอ่อ ฉันคิดว่า – หวังว่าฉันจะทำถูกต้องนะคะ – คุณหมอกับคุณนายทานิออสอยู่ห้องไม้โอ๊กค่ะ คุณเทเรซาอยู่ห้องสีฟ้า ส่วนคุณชาร์ลส์อยู่ห้องเด็กอ่อนเก่า –”

คุณอรรันเดลล์ขัดจังหวะ

“เทเรซาควรอยู่ห้องเด็กอ่อนเก่า ส่วนชาร์ลส์อยู่ห้องสีฟ้า”

“รับทราบค่ะ – ขอโทษด้วยนะคะ – ฉันคิดว่าห้องเด็กอ่อนเก่าไม่ค่อยสะดวกสบายเท่า –”

“ห้องนั้นเหมาะสมกับเทเรซาดีแล้ว”

ในยุคสมัยของคุณอรรันเดลล์ ผู้หญิงมาที่หลัง ผู้ชายเป็นสมาชิกที่มีบทบาทสำคัญในสังคม

“น่าเสียดายจริงๆ นะคะที่พวกคุณหนูไม่ได้มาด้วย” คุณลอว์สันพูดจูงม่งด้วยความเสียดาย

เธอรักเด็ก แต่จัดการกับพวกเด็กๆ ไม่เป็นเอาเสียเลย

“แขกสี่คนก็มากพออยู่แล้วละ” คุณอรรันเดลล์พูด “อย่างไรเสีย เบลลาก็ตามใจลูกๆ จนเคยตัว เด็กพวกนั้นไม่เคยทำอะไรตามที่บอกเลย”

มินนี่ ลอว์สัน พึมพำว่า

“คุณนายทานิออสเป็นแม่ที่ทุ่มเทมากนะคะ”

คุณอรรันเดลล์ตอบรับด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เบลลาเป็นผู้หญิงที่ดี”

คุณลอว์สันถอนหายใจแล้วพูดว่า

“บางครั้งก็คงลำบากน่าดูเลยนะคะ – ที่ต้องอยู่ในสถานที่แปลกๆ อย่างสมเมอร์นา”

เอมิลี อรรันเดลล์ ตอบ

“เลือกอะไรก็ได้ อย่างนั้นแหละ”

หลังจากเอ่ยคำกล่าวในยุคริกตอเรียทิ้งท้ายแล้ว เธอก็พูดต่อว่า
“ฉันจะเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อสั่งของสำหรับวันหยุดนี้เสียหน่อยนะ”

“โอ้ คุณอรันเดลล์คะ ให้ฉันไปเถอะค่ะ คือฉัน...”

“เหลวไหล ฉันชอบไปเองมากกว่า กับโรเจอร์สจะต้องพูดให้เด็ดขาด
ปัญหาของเธอนะ มินนี่ คือเธอไม่พูด^{ย้ำ}ให้ชัดเจน บ๊อบ! บ๊อบ! เจ้าตูบ
อยู่ไหนล่ะนี่”

สุนัขพันธุ์เทอร์เรียร์ขนหยาบวิ่งรี่ลงบันไดมา มันวิ่งวนรอบนายหญิง
พร้อมกับเห่าโส่งๆ ด้วยความดีใจและความคาดหวัง

นายหญิงกับสุนัขเดินผ่านประตูหน้า เรื่อยไปตามทางเดินสั้นๆ
สู่ประตูรั้ว

คุณลอว์สันยืนตรงช่องประตูพร้อมกับส่งยิ้มบ๊องๆ ตามหลังทั้งคู่ไป
ปากของเธอเผยออกจากกันเล็กน้อย เบื้องหลังเธอมีเสียงหนึ่งพูดขึ้นอย่างไร้ไมตรี

“นี่ ปลอกหมอนที่ให้มานั้นไม่เข้าคู่กัน”

“อะไรนะ ฉันนี่โง่จริง...”

มินนี่ ลอว์สัน รีบกุญแจไปทำงานแม่บ้านต่อ

เอมิลี อรันเดลล์ เดินอย่างงามสง่าราวกับอยู่ในขบวนเสด็จไปตามถนน
สายหลักของมาร์เก็ตเบซิง โดยมีเจ้าบ๊อบตามติด

นี่ดูเหมือนขบวนเสด็จจริงๆ แต่ละร้านที่เธอเข้าไป เจ้าของร้านจะรีบ
เข้ามาต้อนรับขับสู้เสมอ

เธอคือคุณอรันเดลล์แห่งลิตเติลกรีนเฮาส์ เป็น “หนึ่งในลูกค้าที่เก่าแก่
ที่สุดของเรา” เป็น “หนึ่งในคนเก่าคนแก่ เดียวนี้ไม่ค่อยมีคนแบบเธออีกแล้ว”

“อรุณสวัสดิ์ครับ จะให้ผมรับใช้อะไรดีครับ – ไม่นุ่มอย่างนั้นหรือครับ
โธ่ ผมเสียใจที่ได้ยินเช่นนั้นนะครับ ผมเข้าใจว่ามันดีพอๆ กับเนื้อสันสะโพก
เสียอีก – ครับ แน่แน่นอนครับ คุณอรันเดลล์ ถ้าคุณว่าอย่างนั้นก็ยอมเป็น
เช่นนั้นครับ – ไม่ครับ ผมไม่คิดจะส่งเนื้อจากแคนเทอร์เบอรีไปให้ *คุณ* แน่ครับ
คุณอรันเดลล์ – ครับ ผมจะจัดการให้ด้วยตัวเองเลยครับ คุณอรันเดลล์”

บ๊อบกับสุนัขของพ่อค้าเนื้อที่ซอสบ๊อต เดินช้าๆ ตามกันเป็นวงกลม
ชนหลังตั้งและส่งเสียงคำรามเบาๆ เจ้าสปีตเป็นสุนัขตัวอ้วนพีที่ระบุพันธุ์

ไม่ได้ มันรู้ว่าจะกัดกับสุนัขของลูกค้าไม่ได้ แต่ก็ขอบอกอีกฝ่ายทางอ้อมว่า ถ้าทำได้อย่างใจ มันจะกัดทุกตัวให้และเป็นเนื้อสับเลยทีเดียว

บ็อบตอบกลับด้วยสัญชาตญาณของสุนัขใจสู้เช่นเดียวกัน

เอมิลี อรันเดลล์ ทำเสียงดู “บ็อบ!” แล้วเดินต่อ

ในร้านขายผักผลไม้ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของกลุ่มผู้ลากมาเกดี หญิงชราอีกคนซึ่งมีรูปร่างอ้วนกลม ทว่าดูโดดเด่นเป็นสง่าไม่แพ้กันพูดว่า

“สวัสดี เอมิลี”

“อรุณสวัสดิ์ แคโรไลน์”

แคโรไลน์ พีบอดี ถามว่า

“มีหลานคนไหนจะมาทางนี้หรือ”

“ใช่ มากันครบเลย เทเรซา ชาร์ลส์ แล้วก็เบลลา”

“เบลลากลับมาหรือ สามีกี่ด้วยใช่ไหม”

“ใช่”

คำง่าย ๆ พยางค์เดียว แต่ความหมายแฝงคือสิ่งที่ทั้งคู่รู้กัน

เพราะเบลลา บิกกส์ หลานสาวของเอมิลี อรันเดลล์ แต่งงานกับชาวกรีก ซึ่งเครือญาติของเอมิลี อรันเดลล์ นั้นเป็นที่รู้กันว่าล้วนเป็น “ทหารรับใช้ชาติ” ไม่มีทางแต่งงานกับชาวกรีกเป็นแน่

คุณพิบอดีตอบเป็นเชิงปลอบใจ (เพราะเรื่องแบบนี้ไม่อาจเอ่ยถึงได้อย่างเปิดเผยอยู่แล้ว)

“สามีของเบลลาฉลาดออกกะ แล้วกิริยามารยาทก็มีเสน่ห์!”

“กิริยามารยาทของเขาน่าชม” คุณอรันเดลล์เห็นด้วย

คุณพิบอดีถามขณะเดินออกสู่ถนนว่า

“แล้วเรื่องที่เทเรซาหมั้นหมายกับพ่อหนุ่มโดนัลด์สันนี่มันยังงัย”

คุณอรันเดลล์ยกไหล่

“หนุ่มสาวสมัยนี้ทำอะไรเป็นเรื่องเล่น ๆ ฉันเกรงว่าการหมั้นหมายนี้จะยืดเยื้อยาวนาน – ถ้าจะมีการแต่งงานตามมานะนะ เขามีเงินเสียที่ไหนล่ะ”

“เทเรซาก็มีเงินของตัวเองนี่” คุณพิบอดีบอก

คุณอรันเดลล์เอ่ยเสียงดูว่า

“ผู้ชายไม่ควรหวังเกาะภรรยาตัวเองสิ”

คุณพิบอดีหัวเราะในลำคอ

“เดี๋ยวนี้พวกเขาดูจะไม่สนเรื่องนั้นกันแล้ว เธอกับฉันล้าสมัยกันทั้งคู่เนะ เอมีลี สิ่งที่คุณไม่เข้าใจก็คือ เด็กคนนั้นเห็นอะไรในตัวเขา ในบรรดาคนหนุ่มเหละแหละทั้งหลาย!”

“ฉันเชื่อว่าเขาเป็นหมอที่ฉลาดนะ”

“เขาสวม แว่นหนึบจมูก นั้น - แถมยังพูดจาที่อ้อ ๆ อีก! สมัยฉันสาว ๆ เราคงจะเรียกเขาว่านายเหม็น!”

ทั้งสองเสียบไปชั่วขณะระหว่างที่คุณพิบอดีทวนรำลึกถึงช่วงเวลาในอดีต นึกภาพบรรดาหนุ่ม ๆ ไว้เควมมาดเท่

เธอพูดพร้อมกับถอนหายใจว่า

“บอกพ่อหนุ่มชาร์ลส์ให้ไปเจอฉันหน่อยสิ - ถ้าเขามานะ”

“ได้สิ ฉันจะบอกให้”

ทั้งสองแยกทางกัน

พวกเขารู้จักกันมากกว่าห้าสิบปี คุณพิบอดีรู้เรื่องราวความผิดพลาดอันน่าเศร้าในชีวิตของนายพลอเรนเดลล์ บิดาของเอมีลี เธอรู้ดีว่าการแต่งงานของทอมัส อเรนเดลล์ ทำให้บรรดาพี่น้องของเขาตกใจเพียงใด แล้วเธอยังพอจะรู้ปัญหาทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับบรรดาคนรุ่นหลังด้วย

แต่ทั้งสองไม่เคยแลกเปลี่ยนความเห็นกันในเรื่องเหล่านี้ พวกเธอต่างเชิดชูเกียรติยศของครอบครัว ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการไม่แพร่พรายปัญหาภายในครอบครัว

คุณอเรนเดลล์เดินทางกลับบ้าน โดยมีบ็อบวิ่งเหาะ ๆ ตามมาไม่ห่าง เอมีลี อเรนเดลล์ ยอมรับกับตัวเองในสิ่งที่เธอไม่มีวันจะยอมรับกับใครหน้าไหน เธอยอมรับว่าไม่พอใจสมาชิกรุ่นหลังของตระกูล

อย่างเธอเธอ เธอไม่มีสิทธิ์ควบคุมเธอเหล่านั้นตั้งแต่ฝ่ายนั้นได้เงินมรดกในวัยยี่สิบเอ็ดปี จากนั้นมา หญิงสาวก็ทำตัวจางโง่ มีภาพหล่อ่นปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ หล่อนเข้าร่วมกลุ่มกับคนหนุ่มสาวหัวสมัยใหม่ที่มึนหัวมึตาในลอนดอน - พวกที่ชอบจัดงานเลี้ยงฟลิกฟิลันและมักจะไป

ลงเอยในศาลแขวงนั่นแหละ ซึ่งไม่ใช่ชื่อเสียงแบบที่เอมิลี อรันเดลล์ อยากให้ตระกูลอรันเดลล์มีเลย อันที่จริงเธอไม่เห็นด้วยอย่างมากกับวิธีการใช้ชีวิตของเธอ ส่วนเรื่องการหมั้นหมายของหญิงสาว เธอกลับสนใจน้อย เหตุผลหนึ่งคือเธอไม่คิดว่าคุณหมอโดนัลด์สันผู้ทะนงตัว จะดีพอสำหรับตระกูลอรันเดลล์ ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งคือเธอตระหนักรู้ด้วยความอึดอัดใจว่าเธอเป็นภรรยาที่ไม่เหมาะสมกับคุณหมอชนบทผู้เย็บขริมเอาเสียเลย

เธอถอนหายใจขณะนึกถึงเบลลาเป็นคนต่อมา เบลลาไม่มีอะไรให้ตำหนิ หล่อนเป็นผู้หญิงที่ดี – เป็นภรรยาและแม่ผู้ทุ่มเท วางตัวดี แล้วก็จิตใจดีเสียไม่มี! แต่แม้กระทั่งเบลลาก็ยังไม่ถูกใจเธอเสียทั้งหมด เนื่องจากเบลลาแต่งงานกับชาวต่างชาติ – และไม่ใช่ชาวต่างชาติทั่วไปด้วย – แต่เป็นชาวกรีก ในความคิดแบบอคติของคุณอรันเดลล์ ชาวกรีกแทบจะเลวร้ายพอๆ กับชาวอาร์เจนตินาหรือชาวเติร์กเลยทีเดียว ความจริงที่ว่าคุณหมอตานีโอสมิกริยามารยาทอันมีเสน่ห์ และว่ากันว่าเป็นหมอมือเก่งกาจยิ่งทำให้สตรีสูงวัยมีอคติต่อเขาเพิ่มมากขึ้น เธอไม่ไว้วางใจเสน่ห์และความปากหวานของเขา ส่วนอีกเหตุผลที่ทำให้เธอทำใจรักใคร่เอ็นดูเด็กทั้งสองคนได้ยากก็คือหน้าตาของพวกเขาแตกต่างแบบมาจากผู้เป็นพ่อ – ไม่มีความเป็นอังกฤษในตัวเด็กพวกนี้เลยจริงๆ

แล้วก็ชาร์ลส์...

ใช่แล้ว ชาร์ลส์...

ไม่มีประโยชน์ที่จะปิดหูปิดตาไม่ยอมรับข้อเท็จจริง ถึงแม้ชาร์ลส์จะเป็นคนมีเสน่ห์ แต่ก็ไว้ใจไม่ได้...

เอมิลี อรันเดลล์ ถอนหายใจ จู่ๆ ก็รู้สึกเหนื่อยล้า แก่เฒ่า และเศร้าใจขึ้นมา

เธอคิดว่า เธอคงอยู่ได้อีกไม่นานนัก...

เธอหวนนึกไปถึงพินัยกรรมที่ทำไว้เมื่อหลายปีก่อน

ทรัพย์สินจำนวนหนึ่งยกให้คนรับใช้ – และการกุศล – ส่วนทรัพย์สินสมบัติก้อนใหญ่จะถูกแบ่งสันปันส่วนเท่าๆ กันให้ญาติที่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งสามคน...

เธอยังคงรู้สึกว่าได้ทำสิ่งที่ถูกต้องและชอบธรรมแล้ว เธอเพียงแต่

ฉุกละหุกขึ้นมาว่า พอจะมีหนทางยัดเงินส่วนที่ควรจะเป็นของเบลลาเอาไว้ได้หรือไม่ สามีของเบลลาจะได้แต่ต้องมันไม่ได้...คงต้องลองถามคุณเพอร์วิสดู เธอเลี้ยวเข้าสู่ประตูรั้วของลิตเติลกรีนเฮาส์

ชาร์ลส์กับเทเรซา อรันเดลล์ มาทางรถยนต์ — ส่วนคู่สามีภรรยาทานิออส นั่งรถไฟมา

น้องชายกับพี่สาวมาถึงก่อน ชาร์ลส์ซึ่งเป็นชายร่างสูงหน้าตาดีพูดด้วยท่าที่ล้อเล่นว่า

“สวัสดีชะ ป้าเอมิลี สาวน้อยของเราเป็นยังงัยบ้าง ป้าดูดีนะครับ”

แล้วเขาก็จูบทักทายเธอ

เทเรซาแนบแก้มตบตักอันไร้ความรู้สึกกับแก้มที่ยาวนของสตรีสูงวัย

“สบายดีไหมคะ ป้าเอมิลี”

เทเรซา ผู้เป็นป้าคิด ดูไม่ดีเอาเสียเลย ใบหน้าภายใต้เครื่องสำอางหนาเตอะค่อนข้างอิดโรย รอบดวงตาก็มีริ้วรอย

พวกเขาตีสนิทกันในห้องรับแขก ผมนของเบลลา ทานิออส หลุดลุ่ยเป็นปอยเล็ก ๆ จากหมวกตามสมัยนิยมที่สวมเอียงกระเท่แเลดูผิดที่ผิดทาง เธอจับจ้องเทเรซาผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องด้วยความกระตือรือร้นจนน่าสมเพช ตั้งใจซึมซับและจดจำเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายสวมใส่ นี่เป็นชะตากรรมอันน่าสงสารของเบลลาผู้ชื่นชอบการแต่งตัวเป็นชีวิตจิตใจ แต่กลับไม่มีรสนิยมในการเลือกซื้อ เสื้อผ้าของเทเรซามีราคาแพง แปรกหลูแปรกตา อีกทั้งเจ้าตัวยังมีหุ่นสะอึดสองตัว

เมื่อเบลลาเดินทางจากสเมอร์นามาอังกฤษ เธอพยายามเลียนแบบการแต่งกายอันหรูหราของเทเรซาด้วยของที่ราคาถูกกว่าและคุณภาพด้อยกว่า

คุณหมอมาทานิออส ชายร่างใหญ่ไว้เคราที่ดูเป็นคนอารมณ์ดีกำลังพูดคุยอยู่กับคุณอรันเดลล์ เขามีน้ำเสียงทุ้มกังวานและอบอุ่น – น้ำเสียงมีเสน่ห์ซึ่งดึงดูดคนฟังโดยไม่ตั้งใจ เสียงนั้นทำให้คุณอรันเดลล์เคลิบเคลิ้ม แม้จะไม่ค่อยเต็มใจนักก็ตาม

คุณลอว์สันอยู่ไม่สุขเลย เธอผุดลุกผุดนั่ง คอยส่งจานให้ และวุ่นวาย

อยู่ที่โต๊ะดื่มชา ชาร์ลส์ซึ่งมารยาทดีเป็นเลิศ ลูกขึ้นมากกว่าหนึ่งครั้งเพื่อไปช่วย แต่เธอไม่ได้กล่าวคำขอบคุณแต่อย่างใด

หลังดื่มชา เมื่อทุกคนพากันออกไปเดินชมสวน ชาร์ลส์ก็พึมพำกับพี่สาวว่า

“ลอร์สันไม่ชอบผม แปลกไหมล่ะ”

เธอลงเสียงตอบว่า

“แปลกมาก งั้นก็มีหนึ่งคนแล้วสินะที่ด้านทานเสน่ห์เหลือล้นของเธอได้”

ชาร์ลส์ยิ้มกว้าง – เป็นรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ – แล้วพูดว่า

“ดีนะที่เป็นแค่ลอร์สัน...”

ภายในสวน คุณลอร์สันเดินไปกับคุณนายทานีโออส และถามอีกฝ่ายเรื่องลูก ๆ ใบหน้าหม่นหมองของเบลลา ทานีโออส สดใสขึ้นทันตา เธอลืมมองเธอลง แล้วเล่าอย่างกระตือรือร้นและมีชีวิตชีวา แมรีพูดเรื่อง ตลกมากบนเรือ...

เธอรู้สึกว่ามีนี่ ลอร์สัน เป็นผู้ฟังที่เข้าอกเข้าใจเป็นที่สุด

ขณะนั้นเอง ชายหนุ่มผมสีอ่อนเจ้าของสีหน้าเคร่งขรึมที่สวมแว่นหนิใบจมูกก็เดินออกจากบ้านมาในสวน เขาดูค่อนข้างเคอะเขิน คุณนอร์นเดลล์เอ่ยทักทายเขาอย่างสุภาพ

เธอลงเสียงพูดว่า

“สวัสดี เร็กซ์!”

เธอคล้องแขนเขา ทั้งสองพากันเดินตรงไปทางอื่น

ชาร์ลส์ทำหน้าทะเล้น เขาเดินเลี้ยวไปพูดคุยกับคนสวน ซึ่งเป็นพันธมิตรเก่าแก่ของเขา

ตอนที่คุณนอร์นเดลล์กลับเข้ามาในบ้าน ชาร์ลส์กำลังเล่นอยู่กับบ๊อบ เจ้าสุนัขขี้น้อยตัวที่มันได้ขึ้นบนสุดโดยมีลูกบอลอยู่ในปาก ทางกระดิกเบา ๆ

“เอาเลย เจ้าตูบ” ชาร์ลส์พูด

บ๊อบทั้งตัวลงนั่งบนสองขาหลังและใช้จมูกดันลูกบอลช้า ๆ มายังขอบบันได พอลูกบอลตกลงมาในที่สุด มันก็ลูกพรวดด้วยความตื่นเต้น

ดีใจ ลูกบอลค่อยๆ กระดอนลงมาตามขั้นบันได ชาร์ลส์รับได้แล้วปากกลับขึ้นไป บ๊อบจับไว้ในปากทันที ทั้งสองเล่นรับส่งลูกบอลกันไปมา

“เกมโปรดของมันเป็นแบบนี้” ชาร์ลส์บอก

เอมิลี อรันเดลล์ ยิ้ม

“มันเล่นได้เป็นชั่วโมงๆ เสียวละ” เธอว่า

หญิงชราเลี้ยงเข้าห้องรับแขกโดยมีชาร์ลส์ตามไป บ๊อบจึงเห่าด้วยความผิดหวัง

ชาร์ลส์เหลือบมองผ่านหน้าต่างแล้วพูดว่า

“ดูเธอเข้ากับพ่อหนุ่มของเธอสิครับ พวกเขา เป็น คู่รักที่แปลกพิลึก!”

“คิดว่าเธออาจจริงจังกับคนนี้จริง ๆ นะหรือ”

“ไอ้ เธอคลั่งรักเลยละครับ!” ชาร์ลส์พูดด้วยความมั่นใจ “รสนิยมแปลกพิลึก แต่มันก็เป็นไปแล้ว ผมคิดว่าต้องเป็นเพราะท่าทางที่เขามองเธอราวกับว่าเธอเป็นตัวอย่างทดลองทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ผู้หญิงที่มีชีวิตจิตใจ เธอหาไม่เคยพบเจออะไรแบบนี้ น่าเห็นใจอยู่เหมือนกันที่หมอนั้นยากจนมาก เธอชาติตความหู่หระจะตายไป”

คุณอรันเดลล์พูดเสียงเรียบว่า

“ฉันแน่ใจว่าเธอหาเปลี่ยนแปลงวิถีใช้ชีวิตได้ – ถ้าอยากจะทำเช่นนั้น! และอย่างไรเสีย เธอก็มีรายได้เป็นของตัวเอง”

“เอ๋ อ้อครับ ใช่ แน่แน่นอนครับ”

ชาร์ลส์มองหญิงชราด้วยสีหน้าคล้ายกับรู้สึกผิด

ค่าวันนั้น ขณะที่คนอื่นๆ มารวมตัวกันในห้องรับแขกเพื่อรอเวลารับประทานอาหารมื้อค่ำ มีเสียงเดินที่เรงรีบและเสียงสับถาดใหญ่ดังมาจากบันได แล้วชาร์ลส์ก็เข้ามาพร้อมใบหน้าที่ยิ้มอย่างแฉะ

“ขอโทษครับ ป้าเอมิลี ผมมาช้าหรือเปล่า หมาของป้าเกือบทำผมลื่นล้มโครมใหญ่ มันทิ้งลูกบอลไว้ที่บันไดชั้นบนสุด”

“เจ้าหมาน้อยจอมเลินเล่อ” คุณลอว์สันอุทานพร้อมกับก้มลงไปหาบ๊อบ เจ้าบ๊อบมองเธอด้วยความรังเกียจ แล้วหันหน้าหนี

“ฉันรู้” คุณอรันเดลล์พูด “อันตรายที่สุดเลย มินนี่ ไปเก็บลูกบอล

ให้เรียบร้อย”

คุณลอว์สันรีบรุดออกไป

คุณหมอมหาณีนอสผูกขาดการสนทนาที่โต๊ะอาหาร เขาเล่าเรื่องขบขันเกี่ยวกับชีวิตในสเมิร์นทำให้ทุกคนฟัง

ทุกคนเข้านอนเร็ว คุณลอว์สันถือผ้าขนสัตว์ แว่นตา กระเป๋าก้ามะหยี่ ไปติดกับหนังสือเล่มหนึ่งตามเจ้านายไปยังห้องนอน พร้อมกับคุยเจื้อยแจ้วอย่างมีความสุข

“คุยสนุก ที่สุดเลยนะคะ คุณหมอมหาณีนอสนะ เขาเป็นคนที่ น่าคบหาจริง ๆ! ไม่ใช่ว่าฉันอยากจะใช้ชีวิตแบบนั้นหรอกนะ...ไหนจะต้องตัมน้ำ...ต้องกินนมแพะ - รสชาติคงแย่น่าดู -”

คุณอรรันเดลล์สวนกลับทันควัน

“อย่าโง่งงไปหน่อยเลย มินนี่ เธอบอกเอลเลนให้โทร.หาฉันตอนหกโมงครึ่งแล้วใช่ไหม”

“อ้อ ค่ะ คุณอรรันเดลล์ ฉันบอกไปแล้วว่าไม่รับน้ำชา แต่ไม่คิดหรือคะว่าอาจจะดีกว่าถ้ารับ - คือว่า ท่านวิศวกร¹ ที่เขาที่บริดจ์ - ซึ่งเป็นผู้ชายที่ละเอียดถี่ถ้วนที่สุด บอกฉันชัด ๆ ว่าไม่มีข้อบังคับเรื่องการอดอาหาร -”

คุณอรรันเดลล์พูดตัดบทอีกครั้ง

“ฉันไม่เคยกินอะไรก่อนพิธีสวดมนต์ยามเช้า แล้วก็จะไม่เริ่มกินในตอนนี้นะด้วย เธอจะทำการที่เธอชอบก็ได้”

“โอ้ ไม่ค่ะ - ฉันไม่ได้ตั้งใจจะ - ฉันมั่นใจว่า -”

คุณลอว์สันแสดงอาการสับสนร้อนรน

“ถอดปลอกคอให้เรียบร้อย” คุณอรรันเดลล์บอก

คนรับใช้รีบทำตาม

เธอยังคงพยายามจะเอาใจอีกฝ่ายโดยการพูดว่า

“ช่างเป็นคำคืน ที่ดีนะคะ ทุกคนดู สุขใจที่ได้อยู่ที่นี้”

“เฮอะ” เอมีลี อรรันเดลล์ ว่า “ทุกคนมาที่นี่เพื่อฉกฉวยสิ่งที่ตัวเอง

¹ นักบวชประจำโบสถ์ของแต่ละเขตศาสนา

จะเอาไปได้กันทั้งนั้นแหละ”

“โอ้ คุณผู้หญิงคะ -”

“มินนี่ที่แสนดี ฉันเป็นคนโง่เสียทีไหนล่ะ! ฉันแค่สงสัยว่าพวกเขาคนไหนจะเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน”

เธอไม่ต้องทนสงสัยนานเลย เธอกับคุณลอว์สันกลับมาจากพิธิสวตมนต์ยามเช้าหลังเก้าโมงนิดๆ คุณหมอทานิออสกับภรรยาอยู่ในห้องรับประทานอาหาร แต่ไม่มีร่องรอยของสองพี่น้องออร์แลนด์ล์ หลังมือเข้าเมื่อคนอื่นๆ ออกไปแล้ว คุณออร์แลนด์ล์นั่งลงตรวจบัญชีในสมุดเล่มน้อยต่อ ชาร์ลส์เข้ามาในห้องตอนประมาณสิบโมง

“ขอโทษที่มาช้าครับ ป้าเอมิลี แต่เธอหาแยกว่าผมอีกนะ เธอยังไม่ลืมตาตื่นเลย”

“สิบโมงครึ่งเป็นเวลาที่เราเก็บอาหารเช้า” คุณออร์แลนด์ล์พูด “ฉันรู้ว่าสมัยนี้ไม่มีการนึกถึงคนรับใช้กันแล้ว แต่เราไม่ทำแบบนั้นในบ้านของฉัน”

“ดีครับ นี่สิค่านิยมเก่าแก่ที่แท้จริง!”

ชาร์ลส์ตักคิดินี่²ให้ตัวเอง แล้วมานั่งข้างเธอ

รอยยิ้มกว้างของเขาเปี่ยมเสน่ห์เหมือนเช่นเคย ไม่ช้าเอมิลี ออร์แลนด์ล์ก็เผลอยิ้มตาม เมื่อเห็นเช่นนั้น ชาร์ลส์ก็ใจกล้าขึ้นมา เขาริบเข้าเรื่อง

“คืออย่างนี้ครับ ป้าเอมิลี ขอโทษที่ต้องรบกวนป้า แต่ผมกำลังเดือดร้อนหนัก ป้าพอจะช่วยผมหน่อยได้ไหมครับ ลักหนึ่งร้อยก็พอครับ”

ใบหน้าของผู้เป็นป้าชวนให้ใจเสีย มีแววมิ่งที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัด

เอมิลี ออร์แลนด์ล์ ไม่เคยกลัวที่จะพูดในสิ่งที่คิด เธอเอ่ยมันออกมา

คุณลอว์สันซึ่งรีบเดินตัดผ่านโถงทางเดิน เกือบชนเข้ากับชาร์ลส์ขณะที่อีกฝ่ายออกมาจากห้องรับประทานอาหาร เธอเหลือบมองเขาด้วยความสงสัย ใครรู้ พอเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร เธอก็พบว่าคุณออร์แลนด์ล์กำลังนั่งตัวตรงเหมียว ใบหน้าแดงเรื่อ

²อาหารที่ทำมาจากไตแกะหรือไตวัว ซึ่งได้รับความนิยมในยุคสมัยนั้น

บทที่ 2

ญาติพี่น้อง

ชาร์ลส์วิ่งขึ้นบันไดด้วยฝีเท้าแผ่วเบา แล้วเคาะประตูห้องของพี่สาว เสียงตอบว่า “เข้ามาได้” ดั่งขึ้นทันที เขาก็เข้าไปข้างใน

เธเรซากำลังนั่งหวายอยู่บนที่นอน

ชาร์ลส์นั่งลงบนเตียง

“นี่เป็นหญิงรูปงามจริงๆ เธเรซา” เขาเอ่ยชม

เธเรซาตอบเสียงแข็งว่า

“มีเรื่องอะไร”

ชาร์ลส์ยิ้มกว้าง

“รู้ทันจริง นี่ ผมนำหน้าไปไกลแล้วนะ พี่สาว! คิดว่าผมน่าจะเข้าเส้นชัยก่อนที่ พี่จะออกตัวเสียอีก”

“หืม”

ชาร์ลส์แบมือทั้งสองข้างเพื่อออกตัวว่าที่พูดมานั้นไม่เป็นความจริง

“ป่วยการ! ป้าเอมิลีเฝ้าผมยกใหญ่ ป้าแยมเป็นนัยๆ ว่าป้าเข้าใจแจ่มแจ้ง ว่าเหตุใดครอบครัวที่น่ารักจึงพากันมารุมล้อมป้า! แล้วยังบอกเป็นนัยๆ อีกด้วยว่า ครอบครัวที่น่ารักนี้จะต้องผิดหวัง จะไม่มีการหยียินอะไรให้นอกจากความรัก – แล้วความรักก็ไม่ได้มีมากมายอะไรด้วย”

“เธอน่าจะรอจังหวะสักหน่อย” เธเรซาพุดลุ่มเสียงราบเรียบ

ชาร์ลส์ยิ้มกว้างอีกครั้ง

“ผมกลัวว่าพี่หรือไม่กี่พวกทานิออสจะชิงตัดหน้าไปก่อนนะสิ ผม
หวั่นใจเสียจริง เทเรซาที่รัก ว่าคราวนี้จะป่วยการ บ้าเอมิลีไม่โง่เลยสักนิด”

“พี่ไม่เคยคิดว่าบ้าโง่”

“ผมทำกระทั่งพูดเขย่าขวัญบ้า”

“หมายความว่ายังไง” ผู้เป็นพี่สาวถามเสียงแข็ง

“ก็บอกไปว่าบ้าทำแบบนี้เหมือนรันทาที่ตายแท้ๆ ถึงอย่างไรก็เอา
เงินทองติดตัวไปสวรรค์ไม่ได้ ทำไม่ถึงไม่รู้จักปล่อยวางเสียบ้าง”

“ชาร์ลส์ เธอมันโง่!”

“ไม่ ผมไม่ได้โง่ ผมใช้จิตวิทยาในแบบของผม การประจบเอาใจ
ไม่เป็นผลดีหรอกนะ บ้าชอบให้ประจันหน้ากันตรงๆ มากกว่า และถึงยังไง
ผมก็พูดจาดีมีเหตุผล พวกเราจะได้เงินเมื่อบ้าตายอยู่แล้ว – ก็แค่เจียดมาให้
เราใช้สักนิดสักหน่อยก่อนเวลาอันควรเอง! ไม่อย่างนั้นแรงจูงใจที่จะช่วยให้
บ้าจากไปอย่างสงบอาจมากเกินไปจนผมอดใจไม่อยู่ก็เป็นได้”

“บ้าเข้าใจเหตุผลของเธอหรือเปล่าล่ะ” เทเรซาถามพร้อมกับแบ่ปาก
เรียวบางด้วยอาการเหยียดหยาม

“ไม่แน่ใจนะ บ้าไม่ได้ยอมรับ แต่แค่ชอบคุณค่าแนะนำของผม
แบบกระแทกแตกดัน แล้วก็บอกว่าบ้าดูแลตัวเองได้อยู่แล้ว ‘เอาเถอะ’ ผม
บอก ‘อย่าหาว่าผมไม่เตือนแล้วกัน’ ‘ฉันจะจำเอาไว้’ บ้าว่า”

เทเรซาพูดด้วยความโกรธเคืองว่า

“พูดจริงๆ นะ ชาร์ลส์ เธอจะโง่บรมเลย”

“ให้ตายสิ เทเรซา ผมกำลังชักหน้าไม่ถึงหลัง! ส่วนยายแก่นั้นมีเงิน –
มีเงินท่วมตัว พนันได้เลยว่าบ้าใช้เงินไปไม่ถึงหนึ่งในสิบของที่มี – จะว่าไป
บ้าจะต้องใช้เงินไปกับอะไรล่ะ – ส่วนพวกเรานี้สิ – ยังหนุ่มสาว ยังสนุกกับชีวิต
ได้อยู่ – แล้วบ้าก็จะอยู่ไปจนร้อยปีเพื่อเป็นเลี่ยนหนามพวกเรา...ผมอยาก
ใช้ชีวิตให้สนุกในตอนนี้...พี่ก็เหมือนกัน...”

เทเรซาพยักหน้า

เธอพูดด้วยเสียงแผ่วต่ำว่า

บ็อบรีบวิ่งเข้าไปในห้องรับแขก แล้วนั่งรออยู่ข้างโต๊ะทำงานตัวเล็ก

ชาร์ลส์ก้าวไปหามัน

“นี่มันอะไรกัน”

บ็อบกระดิกหาง จ้องเขม็งไปที่ลิ้นชักโต๊ะทำงาน แล้วร้องเสียงแหลมเป็นการอ้อนวอน

“อยากได้ของในนี้หรือ”

ชาร์ลส์ดึงลิ้นชักชั้นบนสุดออกมาพลาจเล็กคิ้ว

“ให้ตายสิ” เขาพูด

ที่ด้านหนึ่งของลิ้นชักมีธนบัตรปีกเล็ก ๆ วางอยู่

ชาร์ลส์หยิบเงินปีกนั้นขึ้นมานับ เขายิ้มกว้างขณะดึงธนบัตรหนึ่งปอนด์ออกมาสามใบ และดึงธนบัตรสิบชิลลิงออกมาอีกสองใบ ก่อนจะสอดเงินนั้นลงในกระเป๋า แล้ววางธนบัตรที่เหลือกลับไปในลิ้นชักตรงตำแหน่งที่เขาเจอด้วยความระมัดระวัง

“ความคิดดีนี่ บ็อบ” เขาพูด “ลุงชาร์ลส์ของแจะจะได้มีเงินใช้แก้ขัดสักหน่อย เงินตัวนี้มาทันช่วยชีวิตเสมอ”

บ็อบเห่าเบา ๆ เหมือนกับต่อว่า ขณะที่ชาร์ลส์ปิดลิ้นชัก

“โทษะ เจ้าเพื่อนยาก” ชาร์ลส์ขอโทษ เขาเปิดลิ้นชักอีกชั้น ลูกบอลของบ็อบอยู่ตรงมุมด้านใน เขาหยิบมันออกมา

“นี่ไง ไปเล่นให้สนุกเลยนะ” บ็อบคาบลูกบอลแล้ววิ่งเหาะ ๆ ออกจากห้อง ได้ยินเสียงดังต๊อบ ต๊อบ ต๊อบ ลงไปตามชั้นบันได

ชาร์ลส์เดินทอดน่องออกไปยังสวนด้านนอก เข้าสู่อากาศสดใสและได้กลิ่นดอกไม้แลคในอากาศ

คุณอรรันเดลล์มีคุณหมอนานาออสเดินอยู่ข้างกาย เขากำลังพูดถึงข้อดีของการศึกษาในประเทศอังกฤษ - การศึกษาที่ดี - สำหรับลูก ๆ และบอกว่าเขาเสียใจมากเพียงใดที่ไม่อาจมอบสิ่งเลอค่าเช่นนั้นให้แก่ลูกของตนได้

ชาร์ลส์แย้มรอยยิ้มยียวน เขาเข้าร่วมวงสนทนาด้วยท่าทางสบายอารมณ์ แล้วเปลี่ยนหัวข้อไปเป็นเรื่องอื่นด้วยความชำนาญเฉพาะตัว

เอมิลี อรรันเดลล์ ยิ้มให้เขาอย่างเป็นมิตร จนเขาถึงกับจินตนาการไปว่า

หญิงสาวประทับใจลูกล่อลูกชนของเขาและแอบให้ท้ายกันด้วยซ้ำ
ชาร์ลส์หัวใจฟองโต ไม่แน่หรอกนะ ก่อนเขาจะกลับ -
ชาร์ลส์เป็นคนมองโลกในแง่ดีชนิดแก้ไม่หาย

คุณหมอโดนัลด์สันขับรถมารับเธอในยามบ่ายวันนั้น แล้วพาเธอไป
เวอร์เทมแอ็บบี้ หนึ่งในสถานที่สวยงามประจำท้องถิ่น ทั้งสองเดินเตร็ดเตร่
จากแอ็บบี้เข้าไปในป่า

ขณะอยู่ในป่า เรกซ์ โดนัลด์สัน สาธยายให้เธอฟังเกี่ยวกับทฤษฎี
ของเธอและการทดลองครั้งล่าสุด เธอไม่ค่อยเข้าใจ แต่ก็รับฟังราวกับ
ต้องมนตร์สะกดพลางคิดในใจว่า

‘เรกซ์ฉลาดเหลือเกิน - แถมยังน่ารักอะไรปานนี้!’

คู่หมั้นของเธอหยุดชะงัก แล้วพูดด้วยความไม่แน่ใจ

“ผมคงพูดเรื่องน่าเบื่อให้คุณฟังสินะ เทเรซา”

“ที่รักคะ มันน่าตื่นตัวออกจะตาย” เธอพูดยังหนักแน่น “เล่าต่อ
สิคะ คุณเอาเลือดกระต่ายที่ติดเข้าไป -”

ตอนนี้เธอพูดยิ้มพร้อมกับถอนหายใจ

“งานคงมีความหมายกับคุณนำดูเลยนะคะ ที่รัก”

“ก็เป็นธรรมดา” คุณหมอโดนัลด์สันพูด

มันดูไม่ธรรมดาสำหรับเธอเลยสักนิด เธอแทบไม่มีเพื่อนที่
ทำงานด้านใดๆ พวกที่ทำก็ลำบากลำบากจะแย่

เธอคิดเหมือนกับที่เคยคิดครั้งสองครั้งว่า การที่เธอตกหลุมรัก
เรกซ์ โดนัลด์สัน ช่างเป็นเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควร เหตุใดเรื่องแบบนี้ เรื่องบ๊อบ
อันน่าเหลือเชื่อและน่าฟังนี้จึงเกิดขึ้นกับคนเราได้ ซึ่งเป็นคำถามที่
เปล่าประโยชน์ ในเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นไปแล้ว

เธอนึกวนหัวขณะนึกสงสัยในใจ กลุ่มเพื่อนของเธอเคยมีแต่พวก
รักสนุก - ไม่สนเรื่องความถูกต้อง แน่่อนว่าเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เป็นสิ่งที่
ขาดไม่ได้ในชีวิต แต่จะจริงจังกับมันไปทำไม รักกันแล้วก็จบกันไป

แต่ความรู้สึกที่เธอมีต่อเรกซ์ โดนัลด์สัน ต่างออกไป มันลึกซึ้งกว่า

เธอรู้โดยสัญชาตญาณว่าจะไม่มีการจบกันไป... เธอต้องการเขาอย่างซื่อตรง และลึกซึ้ง เธอหลงใหลทุกสิ่งเกี่ยวกับเขา ทั้งความเยือกเย็นและความถือตัว ที่แตกต่างจากชีวิตอันยุ่งเหยิงร้อนรนของเธอ ความคิดแบบนักวิทยาศาสตร์ อันเฉยชา แต่ชัดเจนและมีเหตุผล รวมถึงอะไรอย่างอื่นที่ไม่อาจเข้าใจได้ ทั้งหมด และพลังเร้นลับในตัวชายผู้นี้ซึ่งถูกปกปิดไว้ภายใต้ท่าทีคงแก่เรียน และถ่อมตัว แต่กระนั้นเธอก็รู้สึกและสัมผัสได้ถึงพลังนั้นโดยสัญชาตญาณ

ในตัวเร็กซ์ โด널ด์สัน มีความอัจฉริยะ – และข้อเท็จจริงที่ว่าหน้าที่ การงานคือสิ่งสำคัญในชีวิตที่ครอบงำความคิดของเขา ส่วนเธอเป็นเพียง ส่วนหนึ่ง – แม้ว่าจะเป็นส่วนที่จำเป็น – ในชีวิตของเขาก็ยิ่งทำให้เขามีเสน่ห์ ดึงดูด เทเรซาพบว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตอันสำเร็จสำราญและมีแต่ความ เห็นแก่ตัวที่เธอพอใจจะเป็นรอง ภาพฝันวันข้างหน้าทำให้เธอเคลิบเคลิ้ม เพื่อเร็กซ์แล้วเธอยอมทำทุกอย่าง – อะไรก็ได้ทั้งนั้น!

“เงินช่างเป็นปัญหาทวนใจ” เธอพูดด้วยความหงุดหงิด “ถ้าป้าเอมิลี จะตายไปเสีย เราก็คจะได้แต่งงานกันทันที แล้วคุณก็จะได้ไปลอนดอนและ เปิดห้องแล็บที่เต็มไปด้วยหลอดทดลองกับหนูทดลอง ไม่ต้องวุ่นวายกับ เด็ก ๆ ที่เป็นคางทูมและพวกหญิงแก่ที่เป็นโรคตับอีกต่อไป”

โด널ด์สันพูดว่า

“ป้าของคุณน่าจะมีชีวิตอยู่อีกหลายปี – ถ้าท่านระมัดระวังตัว”

เทเรซาพูดอย่างอ่อนใจ

“เรื่องนั้นฉันรู้...”

ภายในห้องนอนขนาดใหญ่ที่มีเตียงคู่กับเครื่องเรือนไม้โอ๊กล้ำสมัย คุณหมอบ ทานีออสพูดกับภรรยาว่า

“ผมคิดว่าผมกรูยทางมาดีพอตัว ที่นี้ก็ถึงตาคุณแล้วนะ ที่รัก”

เขากำลังรินน้ำจากเหยือกทองแดงล้ำสมัยลงในอ่างกระเบื้องลาย ดอกกุหลาบ

เบลลา ทานีออส นั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งพลาตินิกสงสัยว่า เหตุใด เวลาที่เธอแปรงผมเหมือนอย่างที่เขาทำ ผมของเธอจึงดูไม่เป็นทรงเหมือน

ผมของเรา!

ผ่านไปอีตี่ใจหนึ่งกว่าเธอจะตอบโดยการพูดว่า

“ฉันไม่อยากทำเลยคะ - เอ่ยขอเงินจากป้าเอมิลีนะ”

“นี่ไม่ใช่เพื่อตัวคุณเองนะ เบลลา แต่เพื่ออนาคตของลูกๆ เรา เราไม่มีโชคกับการลงทุนพวกนั้น”

เขาหันหลังอยู่ จึงไม่เห็นสายตาที่กรรยาตัวดมองมา - สายตาทิ้งเกรงหลบเร้น

เธอพูดด้วยความตื้อรั้นนิดๆ

“ยังงี้ก็เถอะ ฉันว่าไม่ทำดีกว่า...ป้าเอมิลีเป็นคนเอาใจยาก ป้าก็ใจดีอยู่หรอกคะ แต่ไม่ชอบให้ใครขอเงิน”

ทานิออสเซ็ดมือพร้อมกับเดินมาจากอ่าล่างหน้า

“จริงๆ นะ เบลลา ดื้อดั่งแบบนี้ไม่สมกับเป็นคนเลย ถ้ามั่นใจเธอจะเรามาที่นี่เพื่ออะไร”

เธอพึมพำว่า

“ฉันไม่ได้ - ฉันไม่มีเจตนาจะ - ไม่ได้มาเพื่อขอเงินนี่คะ...”

“แต่คุณก็เห็นด้วยนี่ ว่าความช่วยเหลือจากป้าของคุณคือความหวังเดียวที่จะทำให้ลูกๆ เราได้มีการศึกษาที่ดี”

เบลลา ทานิออส ไม่ตอบ เธอขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย

แต่ใบหน้าของเธอฉายแววชัดเจนอย่างที่บรรดาสามีชาญฉลาดซึ่งมีกรรยาโง่เขลาคุ้นชิน

เธอบอกว่า

“บางทีป้าเอมิลีอาจจะเสนอให้เอง -”

“ก็เป็นไปได้ แต่จนถึงตอนนี้ ผมยังไม่เห็นแว่วว่าจะเป็นอย่างนั้นเลย”

เบลลาพูดว่า

“ถ้าเราพาลูกๆ มาด้วยก็คงดี ป้าเอมิลีจะต้องหลงรักแม่หรืออย่างช่วยไม่ได้ ส่วนเอตเวิร์ดก็ฉลาดมาก”

ทานิออสเอ่ยเสียงเรียบว่า

“ผมไม่คิดว่าป้าของคุณรักเด็กนักหรอกนะ เด็กๆ จะอยู่ที่นี่หรือไม่

ก็ไม่น่าต่างกัน”

“โอ้ เจค็อบ แต่...”

“จะๆ ที่รัก ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนะ แต่สาวอังกฤษที่สนิทกับพวกนี้ - โอ้ พวกหล่อนไม่ใช่มนุษย์แล้วละ เราอยากทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อแม่ริกับเอตเวิร์ดของเราไม่ใช่หรือ การช่วยเหลือนิดๆ หน่อยๆ ไม่ทำให้คุณอรันเดลล์ลำบากลำบากหรือ”

คุณนายทานิออสหมุนตัวไปอีกทาง แก้มแดงเรื่อ

“โอ้ ได้โปรด ได้โปรดเถอะ เจค็อบ ไม่ใช่ครั้งนี้ ฉันมั่นใจว่าไม่ใช่เรื่องที่ฉลาดแน่ ฉันไม่อยากทำอะไรจริงๆ”

ทานิออสมายืนประชิดหลังเธอพร้อมกับโอบไหล่ เธอตัวสั่นเล็กน้อย จากนั้นก็วิ่งไป - แทบจะตัวแข็งก็ว่าได้

เขาพูด และสั่นเสียงของเขายังคงรั่นหู

“ยังไงก็เถอะ เบลลา ผมคิดนะ - ผมคิดว่าคุณจะทำตามที่ผมขอ... คุณทำอยู่แล้ว คุณก็รู้ - ทำยที่สุดนะ... ใช่แล้วละ ผมคิดว่าคุณจะทำตามที่ผมบอก...”

บทที่ 3

อุบัติเหตุ

ป้ายวันอังคาร ประตูข้างของสวนเปิดอยู่ คุณอรรันเดลล์ยืนอยู่ตรง
ธรณีประตู และปาลูกบอลของบ๊อบไปตามแนวทางเดินยาวในสวน เจ้าสุนัข
เทอร์เรียร์พุ่งไปหาลูกบอล

“อีกครั้งเดียนะ บ๊อบ” เอมีลี อรรันเดลล์ พูด “รับดี ๆ นะ”

ลูกบอลพุ่งไปตามพื้นอีกครั้ง เจ้าบ๊อบวิ่งสุดฝีเท้าตามไป

คุณอรรันเดลล์ก้มลงไปหยิบลูกบอลขึ้นมาจากจุดที่บ๊อบวางลงแทบเท้า
แล้วเดินเข้าบ้าน โดยมีบ๊อบตามไปติดๆ เธอปิดประตูข้างและเดินเข้า
ห้องรับแขก ซึ่งบ๊อบก็ยังคงตามมาไม่ห่าง จากนั้นเธอก็เก็บลูกบอลใส่ลิ้นชัก

เธอเหลือบตามองนาฬิกาบนหิ้งเหนือเตาผิง หกโมงครึ่งแล้ว

“พักสักนิดก่อนกินมื้อค่ำดีกว่านะ บ๊อบ”

เธอเดินขึ้นบันไดเข้าไปในห้องนอน เจ้าบ๊อบตามขึ้นมาด้วย คุณ
อรรันเดลล์นอนบนโซฟาตัวใหญ่หุ้มด้วยผ้าฝ้ายลายดอกแล้วถอนหายใจ โดย
มีบ๊อบอยู่แทบเท้า เธอดีใจที่วันนี้เป็นวันอังคาร และบรรดาแขกจะกลับกัน
วันพรุ่งนี้แล้ว ไขว่คว้าสิ่งที่ถูกเปิดเผยออกมาในสุดสัปดาห์นี้เป็นสิ่งที่เธอไม่เคยรู้
มาก่อน สิ่งสำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเธอไม่อาจลืมสิ่งที่เพิ่งรู้ได้เลย

เธอพูดกับตัวเองว่า

“นี่ฉันเริ่มจะแก่เฒ่าแล้วสินะ...” ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงตกใจระคน

ประหลาดใจว่า “แก แล้วจริงๆ...”

เธอนอนหลับตาเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง จากนั้นเอลเลน แม่บ้านสูงวัยก็นำน้ำร้อนมาให้ เธอจึงลุกขึ้นมาเพื่อเตรียมตัวสำหรับการรับประทานมื้อค่ำ

คุณหมอโดนัลด์สันจะมาร่วมรับประทานอาหารกับพวกเขาในคืนนี้ เอมิลี อรันเดลล์ หวังว่าจะมีโอกาสได้ศึกษาเขาอย่างใกล้ชิด เธอยังคงมองว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่เธอซึ่งมีความผิดแผกจากคนอื่นอยากแต่งงานกับพ่อหนุ่มเข้มๆ ผู้ชอบอวดภูมิคนนี้ อีกทั้งยังดูแปลกพิกลอีกด้วยที่พ่อหนุ่มเข้มๆ ผู้ชอบอวดภูมิคนนี้ออยากแต่งงานกับเธอ

ขณะที่กำลังดำเนินไป เธอกลับรู้สึกว่าได้รู้จักคุณหมอโดนัลด์สันดีขึ้นแต่อย่างใด เขาแสนจะสุภาพ วางตัวเป็นการเป็นงานอย่างมาก และในความคิดของเธอ เขาช่างน่าเบื่อเหลือทน เธอนึกเห็นด้วยกับความคิดเห็นของคุณพิบัติที่แวบเข้ามาในสมองของเธอว่า ‘สมัยที่พวกเรายังสาว พวกหนุ่มๆ ดีกว่านี้’

คุณหมอโดนัลด์สันไม่ได้อยู่ดีก เขาลุกขึ้นขอตัวกลับตอนสี่ทุ่ม พอเขาไป เอมิลี อรันเดลล์ ก็บอกทุกคนว่าจะไปเข้านอนด้วยเช่นกัน เธอเดินขึ้นข้างบน หลานวัยหนุ่มสาวก็ขึ้นข้างบนด้วย คืนนี้ทุกคนดูสงบเสงี่ยม คุณลอว์สันยังอยู่ข้างล่างเพื่อประสานภารกิจประจำวัน ปล่อยให้บ๊อบออกไปวิ่งเล่น เขี่ยถ่านไฟออก ยกตะแกรงกันไฟมาวาง และม้วนพรมหน้าเตาผิงเพื่อว่าไฟลุกไหม้

ห้านาทีต่อมา เธอมาถึงห้องของเจ้านายในสภาพเหนื่อยหอบ

“ฉันคิดว่าหีบของมาครบแล้วค่ะ” เธอพูดพร้อมกับวางผ้าขนสัตว์กระเป๋างานฝีมือ และหนังสือจากห้องสมุด “ฉันหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะใช้นะคะ หล่อนไม่มีหนังสือในรายการของคุณผู้หญิงเลยสักเล่ม แต่บอกว่ามันใจว่าคุณผู้หญิงจะชอบเล่มนี้ค่ะ”

“แม่สาวคนนั้นน่าจะตาย” เอมิลี อรันเดลล์ พูด “รสนิยมเรื่องหนังสือของหล่อนแย่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบเคยเจอ”

“โอ้ ตายจริง ฉันเสียใจจริงๆ ค่ะ - ฉันน่าจะ -”

“เหลวไหล ไม่ใช่ความผิดของเธอเสียหน่อย” เอมิลี อรันเดลล์ เสริม

อย่างมีเมตตา “ฉันหวังว่าเธอคงได้ใช้เวลาสนุกๆ ในยามบ่ายนะ”

ใบหน้าของคุณลอว์สันสดใสขึ้น เธอดูกระตือรือร้นและแทบจะดูอ่อนวัยกว่าเดิม

“โอ้ ใช่ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ คุณผู้หญิงช่างมีเมตตาที่ฉันได้มีเวลาว่าง ฉันได้ทำสิ่งที่น่าสนใจเป็นที่สุดค่ะ เรามีกระดานสื่อวิญญาณ และพูดจริงๆ นะคะ – มันเขียนบอกสิ่งที่ *น่าสนใจ* สุดๆ มีข้อความหลายอย่าง... มันก็ *ไม่เชิง* เป็นการเข้าทรงหรอกค่ะ... จูเลีย ทริปปี้ เก่งมากเรื่องการเขียนคำตามผิบอก มีข้อความหลายอย่างจากผู้ที่ลาโลกไปแล้ว มัน – มันทำให้เรตื้นตันใจมาก – สิ่งนั้นควรจะได้รับอนุญาตให้...”

คุณอรัณเดลล์พูดพร้อมรื่อยยิ้มน้อยๆ

“อย่าให้ท่านวิจารย์มาได้ยินเธอจะดีกว่า”

“โอ้ แต่จริงๆ นะคะ คุณอรัณเดลล์ที่รัก ฉันเชื่อ – เชื่อมั่นเลยล่ะค่ะ – ว่าสิ่งนั้น *ไม่มี* ความผิดปกติ ฉันได้แต่หวังว่าคุณลอนสเดลล์ที่รักจะตรวจสอบเรื่องนี้ก่อน ฉันว่าเป็นการใจแคบมากที่จะประณามสิ่งที่เรายังไม่ได้ *ค้นหาความจริง* เสียด้วยซ้ำ ทั้งจูเลียและอิชাবেล ทริปปี้ *สื่อกับโลกวิญญาณ* ได้จริงๆ นะคะ”

“จริงจนเกือบจะไม่อยู่ในโลกความเป็นจริงแล้วนะสิ” คุณอรัณเดลล์พูด

เธอไม่ได้ใส่ใจจูเลียกับอิชাবেล ทริปปี้ มากนัก เธอมองว่าสองคนนั้นแต่งตัวพิลึก การที่พวกเขากินแต่อาหารมังสวิรัตและผลไม้สดก็เป็นเรื่องประหลาด กิริยาท่าทางก็เพี้ยนๆ พวกเขาเป็นผู้หญิงที่ไม่มีระเบียบแบบแผน ไม่มีรากเหง้า – อันที่จริงคือ – ไม่มีหัวนอนปลายเท้า! แต่เอมิลีซับซ้อนในความเอาใจจริงเอาใจของพวกเขเธอ แล้วในส่วนลึกเธอก็มีเมตตาตามพอที่จะไม่ไปขัดความสุขซึ่งเห็นอยู่ว่ามินนี่ผู้นำสงสารได้รับการได้เป็นเพื่อนกับพวกเขา

มินนี่ผู้นำสงสาร! เอมิลี อรัณเดลล์ มองคนดูแลของเธอด้วยความเอ็นดูระคนดูแคลน เธอพบเจอหญิงวัยกลางคนโง่เง่าเช่นนี้ที่มาดูแลรับใช้เธอมากมายหลายคน – ทุกคนเหมือนกันมาก มีน้ำใจ ทำตัวอ่อนน้อม นอบน้อม ถ่อมตัว และแทบจะไร้สมองโดยสิ้นเชิง

คืนนั้นมีฉันผู้น่าสงสารดูตื่นเต้นมากจริง ๆ แววดาเปล่งประกาย เธอเดินใจลอยไปทั่วห้อง จับโน่นจับนี่ตามที่ต่าง ๆ โดยไม่รู้ตัวสักนิดว่ากำลังทำอะไรอยู่ แววดาของเธอฉายประกายสดใส

เธอพูดตะกุกตะกักเหมือนประหม่าว่า

“ฉัน - ฉันอยากให้คุณผู้หญิงอยู่ที่นั่นจริง ๆ ค่ะ... คือว่า ฉันรู้ค่ะว่าคุณผู้หญิงไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่คืนนี้มีข้อความค่ะ - ถึงคนชื่ออี.เอ. ตัวย่อซัด มากเลยค่ะ มาจากผู้ชายที่จากไปหลายปีแล้ว - เขาเป็นนายทหารหน้าตาดีมาก - อีซาเบลมองเห็นเขาชัดทีเดียว เขาต้องเป็นท่านนายพลออร์แลนด์แน่ ๆ ค่ะ ข้อความนั้นก็สวยงามมาก เปี่ยมไปด้วยความรัก คำปลอบโยน แล้วทุกอย่างจะผ่านพ้นไปได้ด้วยความอดทน”

“อารมณ์ความรู้สึกแบบนั้นไม่สมกับเป็นพ่อเลย” คุณออร์แลนด์ลื้มพูด

“โอ้ แต่คนที่เรารักยอมเปลี่ยนไป - ในอีกโลกหนึ่งนะค่ะ ทุกสิ่งคือความรักและความเข้าใจ จากนั้นกระดานก็สะกิดคำว่า *กุญแจ* - ฉันคิดว่ามันคือกุญแจของตู้โบราณ - พอจะเข้าเค้าไหมค่ะ”

“กุญแจตู้โบราณงั้นหรื” เอมีลี ออร์แลนด์ลื้มพูดเสียงดังฟังชัดและดูสนอกสนใจ

“ฉันว่าใช่ค่ะ ฉันคิดว่าน่าจะเกี่ยวกับพวกเอกสารสำคัญ - อะไรทำนองนั้นนะค่ะ มีอีกกรณีหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นจริง ข้อความบอกให้ไปดูในเครื่องเรือนชิ้นหนึ่ง แล้วก็พบ *พินัยกรรม* ที่นั่นค่ะ”

“ในตู้โบราณไม่มีพินัยกรรมหรอกนะ” คุณออร์แลนด์ลื้มกล่าว แล้วเสริมในทันทีว่า “ไปนอนเถอะ มินนี่ เธอเหนื่อยแล้ว ฉันก็เหมือนกัน เราค่อยชวนสองพี่น้องทริปปี้มาकिनมือค้ำกันเร็ว ๆ นี้ละ”

“โอ้ แบบนั้น จะดีมากเลยค่ะ! ราตรีสวัสดิ์นะค่ะคุณผู้หญิง แน่ใจนะค่ะว่ามีทุกอย่างครบแล้ว ฉันหวังว่าคุณผู้หญิงคงไม่เหนื่อยที่มีคนมากมายมาอยู่ที่นี้ เดียวพรุ่งนี้ฉันต้องบอกเอลเลนให้เปิดห้องรับแขกเพื่อระบายอากาศให้ดีขึ้นแล้วละ ขอบอกเลยนะค่ะ ฉันคิดว่าคุณผู้หญิงใจดีมากที่ยอมให้พวกเขาสูบบุหรี่ในห้องรับแขก!”

“ฉันก็ต้องทำตามยุคสมัยบ้าง” เอมีลี ออร์แลนด์ลื้มว่า “ราตรีสวัสดิ์

มินนี่”

ขณะที่ผู้หญิงอีกคนออกไปจากห้อง เอมีลี อรันเดลล์ ก็นึกสงสัยว่า เรื่องการทรงเจ้าเข้าผีนี้ดีสำหรับมินนี่จริงหรือ ดวงตาของหล่อนแทบหลุดออกจากเบ้า แล้วหล่อนก็ตุน่งานและตื่นเต้นอย่างมาก

เรื่องตูโปราณั้นแปลกพิลึก เอมีลี อรันเดลล์ คิดขณะขึ้นไปบนเตียง เธอยิ้มหม่นหมองขณะนึกถึงฉากเหตุการณ์เมื่อนานมาแล้ว ฤดูแจดอกหนึ่ง ซึ่งปรากฏขึ้นหลังจากผู้เป็นบิดาเสียชีวิต และขอครบวันดีเปล่าจำนวนมาก ที่ลัษณะระนาดเมื่อไชตูโปนั้น! เรื่องเล็กน้อยเหล่านั้นเป็นสิ่งที่มินนี่ ลอร์สัน กับอิซาเบลและจูเลีย ทริปปี้ ไม่น่าจะรู้อย่างแน่นอน จึงทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่า ไม่มีอะไรในกอไผ่เกี่ยวกับเรื่องการทรงเจ้าเข้าผีที่ว่านี้จริงหรือ...

เธอตาสว่างขณะนอนบนเตียงสี่เสาหลังใหญ่ ทุกวันนี้เธอพบว่าตัวเอง หลับยากขึ้นทุกที แต่เธอนึกดูแคลนคำแนะนำคร่าวๆ ของคุณหมอมอเกรนเจอร์ เรื่องยานอนหลับ ยานอนหลับมีไว้สำหรับคนอ่อนแอ สำหรับพวกที่ทนอาการปวดหัว หรือปวดฟันนิดๆ หน่อยๆ หรือความยึดเยื้อยาวนานของคำคิน ที่หลับไม่ลงไม่ได้

โดยปกติเธอมักจะลุกขึ้น แล้วเดินด้วยผีเท้าผ่าแวตระเวนไปทั่วบ้าน หยิบหนังสือมาอ่าน จัดแต่งข้าวของประดับบ้าน ขยับดอกไม้ในแจกัน เขียนจดหมายหนึ่งหรือสองฉบับ ในยามดึกตื่นเที่ยงคืน เธอรู้สึกถึงความมีชีวิตชีวา ของบ้านที่เดินท่องไปทั่ว ไม่ใช่เรื่องขัดดอกขัดใจแต่อย่างใด การเดินเตร็ดเตร่ไปทั่วในยามวิกาล รวากับว่าเหล่าภูตผีมาเดินอยู่ข้างตัว วิญญาณของบรรดา พี่สาวน้องสาว ทั้งอราเบลลา มาทิลดา และแอกเนส วิญญาณของทอมัส ผู้เป็นน้องชาย เขาเคยเป็นเพื่อนรักของเธอก่อนที่จะผู้หญิงคนนั้นจะมาแสดงความเป็นเจ้าของ! แม้แต่วิญญาณของนายพลจอห์น เลเวอร์ตัน อรันเดลล์ จอมเผด็จการประจำบ้านผู้ทรงเสน่ห์ พ่อผู้ชอบตะโกนและพูดจาข่มเหง ลูกสาว แต่กระนั้นก็ยังเป็นพ่อที่น่าภูมิใจของลูกๆ ด้วยประสบการณ์เรื่องการกบฏในอินเดียและความเจนโลกของเขา ถ้าสมมติว่ามีวันที่เขา “อาการไม่หนัก” ตามที่ลูกสาวเรียกอ้อมๆ กัน จะเป็นอย่างไรนะ

ความคิดของเธอย้อนกลับไปหาคุ่มั้นของหลานสาว คุณอรันเดลล์คิด

‘ฉันไม่คิดว่า เขาจะดื่มเหล้าเป็นด้วยซ้ำ! เรียกตัวเองว่า *ผู้ชาย* แล้วก็ดื่มแต่น้ำข้าวบาร์เลย์เมื่อตอนค่ำ! น้ำข้าวบาร์เลย์นี่นะ! อุตสาห์ตั้งใจเปิดเหล้าองุ่นหวานรสแรงขวดพิเศษของพ่อแล้วเชียว’

ชาร์ลส์ดื่มไม่ยั้ง โอ้! ถ้าชาร์ลส์เป็นคนที่ไวเนื้อเชื่อใจได้ละก็ ถ้าเพียงแต่ไม่รู้รูปร่างมุนั้นของเขา -

ความคิดของเธอสะดุดก็...เธอย้อนนึกไปถึงเหตุการณ์ในวันหยุดสุดสัปดาห์...

ทุกสิ่งทุกอย่างดูชอบกล...

เธอพยายามปิดความคิดวิตกกังวลทิ้งไป

ไม่มีประโยชน์อะไร

เธอชันตัวขึ้นมาโดยเท้าศอกข้างหนึ่งบนเตียง แล้วอาศัยแสงจากโคมไฟที่ส่องตลอดทั้งคืนบนจานรองใบน้อยเพื่อดูเวลา

ตีหนึ่งแล้ว เธอไม่เคยรู้สึกตาสว่างเท่านี้มาก่อน

เธอลุกจากเตียง สวมรองเท้าแตะกับเสื้อคลุมตัวยาวให้ความอบอุ่น เธอจะลงไปข้างล่างและตรวจบัญชีรายจ่ายประจำสัปดาห์ เตรียมพร้อมเพื่อจะจ่ายเงินค่าจ้างในวันรุ่งขึ้น

เธอเดินย่องออกจากห้องดูจดังเงา แล้วเดินต่อไปตามทางเดินที่มีหลอดไฟดวงเล็กส่องสว่างตลอดค้ำคืน

เธอเดินมาถึงบันไดชั้นบนสุด ยื่นมือข้างหนึ่งออกไปจับราวบันได จากนั้นสะดุดอย่างไม่ทราบสาเหตุ เธอพยายามจะพยุงร่างไว้ แต่ทำไม่ได้ และล้มศีรษะคะมำลงมาตามชั้นบันได

เสียงลัมของเธอ เสียงร้องลัน ปลุกคนทั้งบ้านที่กำลังหลับใหลให้ตื่นขึ้นมา ประตูห้องเปิดออก ไฟสว่างวาบ

คุณลอว์สันไพล่ออกมาจากห้องของตัวเองตรงเชิงบันได

เธอร้องอุทานเบา ๆ ด้วยความตกใจพร้อมกับวิ่งเตาะเตาะลงบันได คนอื่นมาถึงทีละคน - ชาร์ลส์ที่สวมเสื้อคลุมเนื้อมันวาวอำปากขาว ส่วนเทเรซาอยู่ในเสื้อคลุมผ้าไหมสีเข้ม เบลลาสวมกิโมโนสีกรมท่า ผมพู่พอง

อยู่ในโวลเพื่อ “จับลอน”

เอมิลี อรันเดลล์ นอนกองอยู่ในสภาพสับสนมึนงง เจ็บหัวไหล่ข้างหนึ่งกับข้อเท้าข้างหนึ่ง – ปวดเนื้อปวดตัวไปทั้งร่าง เธอรับรู้ได้ว่ามีใครหลายคนยืนมองอยู่ มินนี่ ลอร์สัน จอมโง่กำลังร้องไห้และขยับไม้ขยับมืออย่างไร้ประโยชน์ นัยน์ตาสีเข้มของเธอลอยแววตื่นตกใจ เบลลายีนอ้าปากค้างด้วยสีหน้ารอคอยคาดหวัง ส่วนชาร์ลส์ส่งเสียงมาจากที่ไหนสักแห่ง – ซึ่งฟังดูเหมือนอยู่ในไกลมาก –

“เป็นเพราะลูกบอลของเจ้าหมาเวอร์นั่น! มันต้องทิ้งลูกบอลไว้ตรงนั้น แล้วมันก็สะดุดเข้า เห็นไหม มันอยู่นั่นไง!”

จากนั้นเธอรู้สึกได้ว่ามีผู้เชี่ยวชาญแหวกทางคนอื่น ๆ มาคุกเข่าลงข้าง ๆ จับตามเนื้อตัวของเธอด้วยสองมือที่ไม่ได้คลำ สะเปะสะปะแต่ว่า รู้จุด

ความรู้สึกโล่งใจแผ่กระจายไปทั่วร่างของเธอ ที่นี้ก็คงไม่เป็นอะไรแล้ว คุณหมอทานิออสพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นที่ให้ความอุ่นใจว่า

“ไม่หรอก ไม่เป็นอะไรมาก กระดูกไม่หัก...แค่ลั่นกลัวแล้วก็เนื้อตัวฟกช้ำ – แนนอนว่าท่านตกใจอย่างหนักด้วย แต่ถือว่าโชคดีมากแล้วที่ไม่เป็นอะไรหนักกว่านี้”

แล้วเขาก็สั่งให้คนอื่นช่วยพลิกทาง ซ้อนร่างเธอขึ้นมาอย่างง่ายดาย แล้วอุ้มไปที่ห้องนอนของเธอ เขาจับข้อมือเธอหนึ่งนาทีพร้อมกับนับ ก่อนจะผงกศีรษะ สิ่งมินนี่ (ซึ่งยังคงร้องไห้อยู่และทำตัวน่ารำคาญอย่างแท้จริง) ให้ออกจากห้องไปเอาปรันตี และต้มน้ำร้อนใส่ขวด

ด้วยความมึนงง เนื้อตัวลั่นและปวดระบม เธอซึ่งจับใจในความช่วยเหลือของเจค็อบ ทานิออส ณ เวลานั้น เป็นความรู้สึกโล่งใจที่ได้ได้อยู่ในมือของผู้เชี่ยวชาญ เขาให้ความอุ่นใจ – เชื่อมั่น – อย่างที่คนเป็นหมอจะให้ได้

มีอะไรบางอย่าง – บางอย่างที่เขาไม่อาจเข้าใจ – บางอย่างที่น่าหว่นใจชอบกล – แต่เธอจะไม่เขินถึงมันในตอนนี้อย่างไร เธอจะดื่มสิ่งนี้และกลับไปเหมือนกับที่พวกเขาบอกให้ทำ

แต่แน่นอนว่ามีอะไรบางอย่างหายไป – ใครนะ

เอาเถอะ เธอไม่ขอคิด...ไหล่ข้างหนึ่งเจ็บปวด เธอดื่มสิ่งที่เขายื่นให้

เธอได้ยินคุณหมอทานีอออสพูด - ด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้อุ่นกายสบายใจ - ว่า “เอะละ ที่นี้ท่านก็ไม่เป็นอะไรแล้ว”

เธอหลับตาลง

เธอตื่นขึ้นมาเพราะเสียงอันคุ้นหู - เสียงเห่าดังแว่วมาเบา ๆ

เธอตื่นเต็มตาในนาที่นี้เอง

บ๊อบ - เจ้าบ๊อบจอมซน! มันกำลังเห่าอยู่นอกประตูหน้าบ้าน - เสียงเห่าเฉพาะตัวที่บอกว่า “มันจะอายุใจที่ออกไปเที่ยวทั้งคืน” เสียงนั้นอ่อนลง แต่ดังซ้ำๆ อย่างมีหวัง

คุณอรรันเดลล์เงี้ยวหูฟัง อา ใช่ ไม่มีอะไรหรอก เธอได้ยินมินนี่เดินลงไปปรับมันเข้ามา ได้ยินเสียงเอี้ยดอ้าตของประตูหน้าต่างที่เปิดออก เสียงพึมพำเบาๆ ด้วยความลึบสน - เสียงเอ็ดอย่างไร้ประโยชน์ของมินนี่ - “โอ้ เจ้าหมาน้อยจอมซน - เจ้าบ๊อบซีแสนซน -” เธอได้ยินเสียงเปิดประตูห้องเก็บของในครัว ที่นอนของบ๊อบอยู่ใต้โต๊ะในห้องนี้

และขณะนั้นเอง เอมีลิกีนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่ขาดหายไปตอนที่เธอประสบอุบัติเหตุคืออะไร เจ้าบ๊อบนั่นเอง ท่ามกลางความซุกซม - เธอหกล้มไคร่หลายคนวิ่งมา - ตามปกติบ๊อบจะตอบสนองด้วยเสียงเห่าที่ดังขึ้นเรื่อยๆ จากด้านในห้องเก็บของ

สิ่งนั้นเองที่ทำให้เธอเป็นกังวลอยู่ลึกๆ แต่ตอนนี้มีคำอธิบายแล้ว - พอเจ้าบ๊อบถูกปล่อยออกไปข้างนอกเมื่อคืนนี้ มันก็ออกไปเที่ยวเล่นอย่างเพริดเพลินและไร้ซึ่งความละอาย มันทำตัวเหลวไหลแบบนี้เป็นครั้งคราว - แม้ว่าหลังจากนั้นมันจะขอโทษอย่างจริงใจมากก็ตาม

สรุปว่าไม่มีอะไร แต่จริงหรือ มีอะไรอย่างอื่นอีกที่ทำให้เธอเป็นกังวล และก่อกวนอยู่ในสมองส่วนลึก อุบัติเหตุของเธอ - มีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับอุบัติเหตุครั้งนี้

อา ใช่ ตอนนั้นใครบางคนพูด - ชาร์ลส์ - ว่าเธอสะดุดลูกบอลที่บ๊อบทิ้งไว้ตรงบันไดชั้นบนสุด...

ลูกบอลวางอยู่ตรงนั้น - เขาชูมันขึ้นมาในมือข้างหนึ่ง...

เอมิลี อรันเดลล์ รู้สึกปวดศีรษะ ไหล่ข้างหนึ่งปวดตื้อๆ ร่างที่ฟกช้ำ
ร้าวระบม...

แต่ในขณะที่เนื้อตัวเจ็บปวด สมองของเธอกลับกระจ่างชัดและ
เฉียบคม เธอไม่ได้สับสนมึนงงเพราะความตกใจอีกต่อไป ความทรงจำ
ของเธอแจ่มชัดดีทุกประการ

เธอทบทวนความคิดเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่หกโมงเย็น
เมื่อวาน...นึกย้อนไปทุก ๆ เหตุการณ์...กระทั่งมาถึงจังหวะที่เธอเดินมาถึง
หัวบันได แล้วเริ่มลงบันได...

อาการล้นจากความตื่นกลัวอันเหลือเชื่อแล่นไปทั่วร่าง...

แน่นอน - แน่นอน เธอต้องเข้าใจผิดไปอยู่แล้ว...คนเรามักจะมี
ความคิดผิดเพี้ยนหลังเกิดเหตุบางอย่าง เธอพยายาม - พยายามอย่าง
จริงจัง - ที่จะย้อนนึกถึงความกลมเกลี้ยงของลูกบอลของบ๊อบบี้ได้ผ่าเท้า...

แต่เธอนึกถึงความรู้สึกทำนองนั้นไม่ออก

ทว่า -

“คิดมากแท้ ๆ” เอมิลี อรันเดลล์ พุดออกมา “คิดเพื่อจ้อเหลวไหล”

แต่ความคิดของคนในยุควิกตอเรียอันเฉียบคมและมีเหตุผลของเธอ
ไม่ยอมรับเช่นนั้นแม้เพียงอึดใจเดียว พวกที่เกิดในยุควิกตอเรียไม่มีทาง
มองโลกในแง่ดีอย่างโง่เง่า พวกเขาเชื่อในสิ่งที่เลวร้ายที่สุดได้อย่างง่ายดาย

เอมิลี อรันเดลล์ เชื่อในสิ่งที่เลวร้ายที่สุด

สุนัขล่ากระต่าย แอร์กูล ปิวโรต์ ลำขาตกร เรามีขาตกรอยู่ตรงนี้

เมื่อ **เอมิลี ออร์นเดลล์** ตกบันไดจนได้รับบาดเจ็บสาหัส
ทุกคนต่างตำหนิเจ้าสุนัขจอมซนกับลูกบอลของมัน
ว่าเป็นต้นตอของอุบัติเหตุในครั้งนี้ แต่เธอเชื่อ
ฝังใจว่าไม่ใช่ “อุบัติเหตุ” มีคนในบ้าน
ต้องการจะฆ่าเธอจริงๆ

เธอจึงเขียนจดหมายไปหา **แอร์กูล ปิวโรต์**
เพื่อขอความช่วยเหลือและคำชี้แนะจากยอดนักสืบ
แต่จดหมายกลับถึงมือเขาในอีก**สองเดือนต่อมา**
ซึ่งทุกอย่างสายเกินไป เพราะเอมิลีตายเสียแล้ว
และ**พยานหนึ่งเดียว**ก็คือเจ้าสุนัขแสนซนตัวเดิม...

หนึ่งในคดีที่ขาตกรวางแผนได้อย่าง
ชาญฉลาดที่สุดจนแอร์กูล ปิวโรต์
ต้องใช้เชลล์สีเทาเล็ก ๆ อย่างเต็มที่
ในการไขปริศนา!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6710-2

9 786161 867102

ทดลองอ่าน

Illustration: RanuthTong

285 บาท

